

Krisztus és a gyermek.

Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket, mert ilyeneké a mennyek országa — mondta Krisztus. Ha tehát igazán krisztusi szemmel tekintünk a gyermekekre, akkor bennük kell látnunk a fakadó életnek értékes bimbózását.

Minden gyermek az élet folytonosságának láncszeme. Az Istentől nyert természet és erkölcs szerint lép az életbe, Isten adta törvények szerint kell belőle embert fejleszteni. Érték, mert fejlődő életbimbó, mert Istentől származik, mert halhatatlan lélek lakik benne.

A természetben a rügy a jövő élet hordozója. Belőle bontakozik ki az új élet, belőle szökik virágba a fa. A parányi rügy magában hordja a későbbi virágot és gyümölcsöt is. Csak olyan mértékben lesz életerős a jövő életet hordó gyümölcs, amily fokban életerős a friss rügyfakadás. A kicsi gyermekből felszűrődő ifjú a jövő nemzedék reménységét rejtje magában.

A gyermeket mindenkinek a legnagyobb kincsnek kell tartani. Minden nevelőre tehát valami módon a lélekformálás szent hivatása vár. De nemcsak a nevelőre, hanem a társadalomra is. A gyermek ugyanis nem elzárva éli világát a családban vagy az iskolában, akikkel érintkezik, jó vagy káros irányban, mindenki hatással van rá, mindenki neveli.

Dickens, a híres angol regényíró, úgy írta nevét a világirodalomba, mint a gyermekvilág borzalmas lelki nyomorának együttérző felfedezője. „Twist Olivér“ oly sötét színekben festi az elhagyott gyermek testi és lelki nyomorúságát, hogy az angol társadalom tudatára ébredt nagy kötelességének. Ennek nyomán rendeztek nagy gyűjtéseket Angliában s indult meg a gyermekmentés óriási jelentőségű munkája. Otthont az otthonról megfosztottaknak! — lett a jelszó.

Nálunk sem egészen rózsás e szempontból a helyzet. A gazdasági eltolódás a gyermek életében is érezteti hatását. Már a születési arányt is befolyásolja. A vagyonmegoszlás elkerülése kevesbbíti a születések számát. De ha látunk is ezirányban tapasztalható lépéseket, még mindig volna bőven tennivaló.

A gyermek életének legnagyobb része ugyanis a családban telik el. Ez az a környezet, amelynek minden mozzanata kivetődik a gyermek életén. A szülők egészségi (új házassági törvény) és erkölcsi hiányai vagy kiválóságai öröklött készségként jelennek meg a gyermekben; a család kulturális, erkölcsi és vallási felfogása pedig irányt szab egész életének.

Újabb gazdasági helyzetünk is sok hibát és bajt hordoz magában a gyermek nevelését illetőleg. A vagyonos családokban divatos *nevelés* egészen kivonja a gyermeket az édesanya szerető karjaiból. Akárhogy akarjuk is pótolni a nap melegét, hiányát megérzi a fejlődő természet! A fizetett nevelő fáradhat

a gyermek érdekében, de igazi nevelést a természet törvénye szerint mégis csak az édesanya adhat gyermekének.

A szegény néposztálynál más okok miatt fenyeget az elhanyagolás veszélye. A kenyérkereset nemcsak az apát, hanem az édesanyát is gyárba, fizikai munkába szorítja. A gyermek — legjobb esetben a nagyobb testvér gondjai alatt — magára marad. Legtöbbször pedig az utcagyermek a társaságában. A meleg családi légkör helyett az utca rideg, beteges levegője veszi körül.

A mai család máglya tetején épült fészek legtöbbször. A családi fészek alatt mélységek és veszedelmek: a jövő bizonytalansága, a nehéz megélhetés, az elhelyezkedés reménytelensége s az alakuló új világ bizonytalansága tátonganak.

Mégis azt kell mondanunk, hogy nem szabad megakasztani és megölni a csírázni készülő életeteket sem anyagi érdekből, sem kényelemszeretetből, élvezethajszolásból, gyávaságból. Inkább húzzuk össze a végtelenségig az igényeket, inkább maradjon el a kényelmes élet csillogása, inkább mondjunk le az öröm tüzeiről, de tudjuk és éljük, hogy a házasság fészeképítés is egyben és a fészekhez hozzátartoznak az egymásután pelyhedző, csipogó új kis életetek is! Házasság és család nem külön járnak, hanem együtt. Mert az üres fészekben nincs ami összeforrassza tartósan a férfi és nő szívét, az üres fészek pedig könnyen elpusztul. A teli fészekalja ellenben mindig megtalálja a maga Védőjét, aki tudja, hogy mennyivel többet érünk mi az égi madaraknál, aki nem engedi elpusztulni a fészket még akkor sem, ha máglyán vagy mélységek fölött épült is. A nagy bizalmat és természeti kötelességek hősi teljesítését az Isten sem hagyja viszonzatlanul, míg a gyávaságot, bűnökkel teli házasságot az Isten sohasem fogja védeni!

A Szeretet és Gyermek ünnepén gondolkozzunk el ezen.

MADARAK TESTVÉRE.

Még ilyen főpapot se láttam!
Állott az utcán rossz kabátban.
Kezében morzsolt kenyér-béle,
Körötte ötven cselédkéje.

Igy szólt, ti testvérkéim vagytok,
Madárkák, verebek, galambok,
Testvérkéim a szeretetben.
S az ötven madár meg se rebben.

Csak állt a nagyvárosi zajban.
Igy láttam, milyen hatalmas van,
Kiben az Isten lelke lángol,
Lakjék kunyhóban, vagy akárhol.